

LA CAMPANA DE GRACIA.

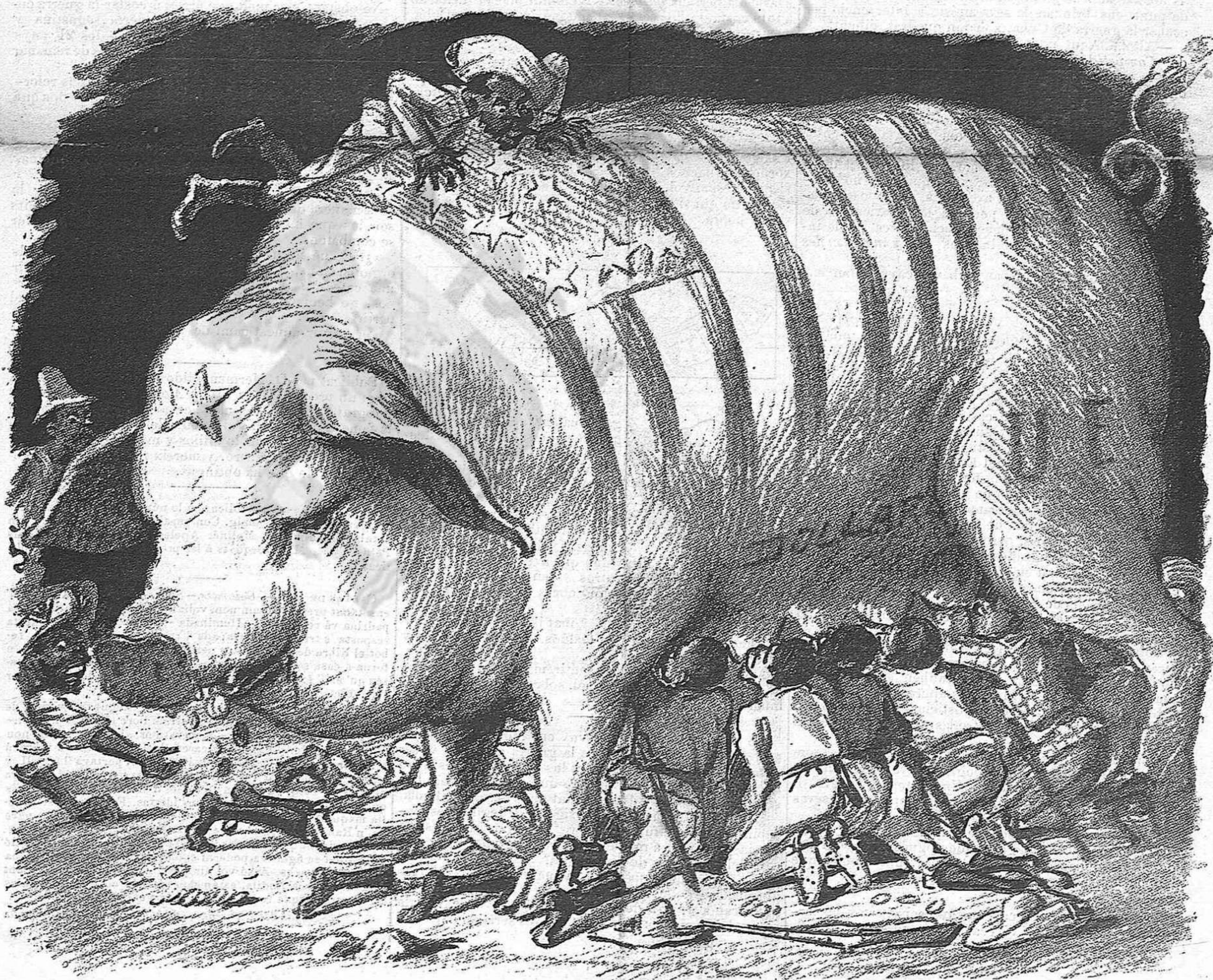
DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIO Y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

UNA MALA BESTIA

Per evitar que s' engreixin, no hi ha més remey que matar la truja

UN GRA MALIGNNE

l' hora en qu' escribim las presents ratllas, tenim un altre conflicte sobre la taula.

Per últim la nostra marina de guerra vá conseguir capturar un barco pirata procedent de las costas nort-americanas, com tots los que abordan á Cuba carregats de contrabando de guerra. La presa era de bona lley, per quant lo *Competidor*

—que aixís s' anomena l' barco filibuster—vá ser sorpres *infraganti*, es á dir: en lo precis moment d' efectuar lo desembarch.

Ja no s' podia dir que se l' vá molestar fora de las nostras ayguas jurisdiccionalas: al contrari, estava arriat á la costa cubana, y ni la seva procedencia ni 'ls seus intents podían donar lloch á duptes ni á reclamacions.

Espanya entera vá acullir ab grans transports de alegria aquest triufo. Després de tantas expedicions que havían lograt lo seu objecte burlant la vigilancia dels nostres marinos, la del *Competidor* queya á las nostras mans, y era arribada l' hora de fer justicia rápida y severa per escarment de piratas.

Per aquests cassos los Códichs militars, no sols nostres, sino de tots los paissos del mon, estableixen los judicis sumaríssims.

Al descubrimient del fet segueix punt en blanc la reunió del Consell de guerra: se dicta la sentència y s' executa.

Pero ab los tripulants del *Competidor* s' ha procedit ab mes parsimonia: s' han deixat passar dias, y si bé s' ha pronunciat contra 'ls culpables la sentència qu' era del cas, hi ha hagut temps mes que sufficient 'perque 'ls nostres amichs *yankées*, aquells mateixos que á cada punt ens brindan la seva amistosa intervenció per acabar la guerra de Cuba, s' hajan quadrat, dihent:

—Alto!... Aquí no s' fusella á ningú. Los tripulants del *Competidor* son súbdits nort-americanas, y están baix la protecció y l' amparo del govern de la República.

Y de moment l' execució dels culpables ha sigut suspesa, mentres lo general Weyler, que té l' compromís patriótic de acabar la guerra, aménassa ab presentar la seva dimissió si no se li concedeixen tots los medis conduhents á conseguirho, y mentres lo govern de n Cánovas que té l' compromís monárquic de no enredarse en novas y perillósas aventuras, se disposa á cubrir de la millor manera possible las apariencias de aquesta nova debilitat, conseqüencia lógica de la interminable serie de humillacions ab los *mercaxi fies* dels Estats Units.

Confessémho: may Espanya havia caygut tan enfonzada

Aixó es el *acabóse*.

Sé diu que hi ha convenis internacionals que 'ns obligan á tolerar totas las indignitats dels nostres vehins en lo mar de las Antillas. Se retreu no sé quina lley del sigle passat, y no sé quin conveni suscrit en 1877 per mans conservadoras y á espatllas de las Corts, en virtut del qual en cap cas será aplicat als súbdits americans lo procediment sumaríssim, l' únich eficás, en temps de guerra, per castigar als culpables de delictes contra la seguretat del Estat.

Los ministros de Washington prevalentse de aquestas concessions sostenen que l' fet d' enviar armas als insurrectes contra la soberanía de una nació, convertintse en auxiliars actius de unas verdaderas tayfas de assassins é incendiarijs, oprobi de la humanitat, constituheix sols un insignificant delictes de contrabando, que no pot ser penat sino ab una lleugera multa y una curta detenció. Y encare aquesta pena no poden imposarla 'ls consells de guerra, sino 'ls tribunals ordinarijs.

Ho tenen ben estudiat, y per tenirli ho practican ab la major sanch freda.

Tots los piratas poden ferse súbdits americans y dedicarse á mansalva y tranquilament al seu negoci. ¿Qué no 'ls atrapan? ¿Ganga!... ¿Qué cauhen en mans dels seus perseguidors? No hi ha que apurarse: entre 'ls culpables y la rápida acció de la justicia s' hi interposará benéfich lo pabelló de las estrellas, encubridor de las infamias mes abominables.

Darrera de aquest pabelló hi ha una nació forta, que ja fá temps que, per lo que puga ser, vé preparant las sévas formidables esquadras. Un pretext qualsevol li servirá per declarar la guerra á qui s' oposi á las sévas exigencias.

Lo fabulista que vá escriure l' apólech titulat *La part del Lleó*, no podia imaginar que pogués oferirse l' cas de posarse en acció una realitat, no ja una fábula, que bé podria titularse: *La part del Porch*.

Pero sobre totas las capciositats, sobre totas las agracias diplomáticas s' aixeca la lley suprema de la pro-

pia y legítima defensa. No hi ha cap nació que legítimament puga constituirse en foc perenne de conspiració y atentats contra una nació amiga. Las expedicions de armas y municions destinadas á Cuba lo govern dels Estats Units es qui deuria evitarlas y castigarlas severament. No fentho ell, ans al contrari, estant plenament demostrat que los favoreix y las alenta, ell mateix coloca als seus súbdits, culpables de aquest delictes, fora de las prerrogativas consignadas en lo protocol de 1877. Lo joch ab ventatja es una truaneria que no ha de consentirla ni cap individuo ni molt menos cap colectivitat.

Fem l' oració per passiva. Suposém que 'ls que s' han insurreccionat contra l' govern de la República americana son los seus mateixos súbdits; y suposém que de l' isla de Cuba, després de concedir á tothom que la demani carta de ciudadanía espanyola, s' organisan ab tot descaro y surten diariament expedicions d' armas y municions destinadas als insurrectes. ¿Quina conducta observarian los *yankées* ab els que tinguessin la desgracia de caure á las sévas mans? ¿De qué s' recordarian primer: del protocol de 1877 ó de la bárbara lley de Lynch? N' estém segurs: ni l' sistema empleat un temps pels nostres mossos d' Esquadra passant els taps als presos ab l' excusa de que fugían, sería tan rápit y eficás com el que usarian ells contra 'ls enemichs de la integritat de la seva patria.

¿Y hem de tolerar nosaltres que s' burlin los nostres drets y que se 'ns deixi indefensos contra 'ls assassins y 'ls incendiarijs y 'ls seus constants protectors y cómplices? May de la vida.

**

Lo major perill contra la integritat de la patria espanyola, está vist y demostrat que no radica tant á Cuba, com als Estats Units. Allá hi ha 'ls verdaders mambissos. Rompis ab ells tot tracte, esquinxis en mil bossins l' infamant protocol de 1877, y arróstrinse totas las conseqüencias.

De altra manera la guerra será interminable. Si 'ls grans sacrificis que s' ha imposat la nació ha d' estereilarlos la perfidia *yankée*, y no tenim pit per evitarho á tota costa, millor será l' abandono de la isla de Cuba, encare que haja de valernos l' eterna vergonya de la Historia.

La qüestió pendent, á forsa de debilitats y complacencias, ha anat prenent lo carácter de un gra maligne que no s' cura ab unguents ni cataplasmas diplomáticos sino ab la llanceta y l' cauteri.

Y si 'ls homes funestos de la restauració no tenen prou entensa per aplicar l' únich remey possible, retirinse de una vegada; no prolonguin més temps la botxornosa situació á que 'ns han conduhit; y pensin que al poble espanyol, ara y sempre li sobra alé pera lluytar contra qui sigui menester, resolt á vencer ó á morir ab honra.

P. K.

A guerra, l' aixut, totas las plagas y calamitats que 'ns perseguen ¿no saben á qué s' deuen?

Lo bisbe de Segovia ho ha descubert, y embarricat á la trona ho ha disparat com un trabucasso entre cap y coll dels seus estimats feligresos. No li conguin voltas, la causa de tots

aquests mals no es altra sino que avuy ningú pensa en res mes qu' en balls y teatros... ¿en los teatros sobre tot, ahont s' hi representan obras tan inmorals com *Juan José y D.ª Perfecta!*

¿No 'ls sembla que ja ha arribat l' hora de agafar á n' en Dicenta y á n' en Pérez Galdós, lligarlos á un pal y rustirlos poch-á-poquet?

Aixís, si no menjém pá, sentirém olor de carn rustida, y aixó sempre es un consol, sobre tot pels estómachs místichs.

Lo protocol de 1877 que avuy ens lliga las mans per acabar de una manera rápida la guerra de Cuba, va ser suscrit per en Cánovas, estant las Corts reunidas; pero sense donar compte á ningú de una concessió tan lesiva als interessos y á la dignitat de la nació espanyola.

Y no hi haurá ningú qu' exigeixi la deguda responsabilitat al home funest que va entregar indefensa la patria espanyola á mercé dels piratas *yankées* protectors dels criminals de la manigua?

Confessém qu' Espanya está sucumbint baix la mes abrumadora de las tiranias.

En cap altre país del mon, després de coneguda la causa del actual conflicte, en Cánovas sería ministre un'

hora mes. Hasta las pedras dels carrers s' aixecarian per impedirho.

Cada día s' reben noticias de novas expedicions filibusteras que desembarcan sense inconvenient á las platjas cubanas.

Está vist: no hi ha res com l' impunitat per animar als piratas.

Los Estats Units jugan una partida ab las cartas assenyaladas, y l' govern espanyol es tan estúpit que s' deixa robar alguna cosa que val mes que 'ls quartos: la dignitat de la nació.

Trist es l' efecte que ha produhit lo Mensatge de la Corona. Se tracta de un document plé de paraulas inútils y de circumloquis ab los quals s' ha procurat disfredar l' esterilitat de las ideas y l' anemia dels pensaments.

No s' observa en ell ni una guspira de llum, ni l' més petit arranch d' energia.

Palla, palla y res mes que palla.

Y la veritat es que la mereixém: per burros!

Doném las gracias al *Diario del Comercio* qu' en la seva secció de *Efemerides de Cataluña*, va dedicar la corresponent al dia 8 de maig, á l' aparició de LA CAMPANA DE GRACIA, qual primer número vegé la llum en dit dia del any 1870.

Res desitjém tant com poder correspondre á la galanteria del amable colega l' dia que celebri l' XXVI aniversari de la seva aparició.

En lo Congrés los silvelistas ocupan los sitis que tenian los republicans en l' anterior legislatura.

Una recomenació: procurin honrarlos donant al govern lo major número possible de disgustos.

Calcula en Sagasta lo que pot costar á Espanya la guerra de Cuba si s' emplean dos anys en acabarla, terme que vá fixar lo general Weyler.

Y sembla que davant dels resultats s' arronsa.

No obstant, per molt que arribi á costar la guerra cubana, may sortirá tan cara com la guerra sagastina y conservadora declarada contra l' país en los 21 anys que portém de restauració y que portan ells de remanar las cireras.

Per acabar aquesta guerra sí que son precisas reformas radicalissimas. Casi no s' pot passar per menos que per fer foch nou.

Observacions atinadissimas respecte á la unió republicana fetas per l' amich Nakens, desde las columnas de *El Motín*:

«Ab frequencia s' dona l' cas de que, 'ls que per la seva manera de pensar deurian apareixer sempre units son los que mes distanciatos resultan y ab mes ardor se combaten.

¿Per qué no acabar ab tot aixó disolent las actuals organiscions, derribant las ermitas pera construir una catedral? ¿Per que ja qu' hem fet lo mes, uniros, no hem de fer lo menos, confondre'ns en un sol partit?»

Per seguir aquest camí de salvació, nosaltres sempre fem un.

Publicat per D. Hermenegildo Miralles, ha vist la llum un preciós álbum titulat *Montserrat*, que conté 32 fotografias dels llochis mes hermosos é interessants de la famosa montanya y del seu célebre monastir.

Es induptablement lo millor y mes complert que s' ha fet en aquest género, y mereix per tots conceptes l' éxit favorable que ha obtingut.

Lo próxim dissapte publicarem lo número extraordinari corresponent al mes de maig. Contém ab un text escullit y ab notables dibuixos de Moliné. Apeles Mestres, Joseph Lluís Pellicer y R. Miró adequats á las presents circunstancias políticas.

CARTAS DE FORA.—*Guimets*.—Se celebrava un bateig y l' enotanat preguntá quin nom volían posar á la criatura. La padrina vá respondre:—Iluminada.—Encare no sent aquesta resposta s' treu de una grapada l' tros de camisa que duya, rebot el libre de fer cristians per terra y de una gambada se 'n torna á casa seva. No es aquesta l' única genialitat de un mossén qu' en l' exercici de sa cristiana missió sol distingirse per sas rabietas y violencias.

Montblanch.—També aquí hem tingut la visita de aquell nen famós que predica á tall de lloro lo que li han entaxonat á la memoria y considerat per alguns com un nou Messias. La flor y nata de la carcerenderia van anarlo á rebre á l' arribada: l' un li donava la má, l' altra li portava l' farsell, y alguns se dedicavan á obrirli pas y altres seguían al darrera perque no l' toquessin. En un de sos discursos vá dir que 'ls que no pensavan com ell eran uns idiotas. Falta saber si aquella maquineta de repetir discursos pensa alguna cosa. Lo pare de n Ramoncito sembla que no ha fet gayre negoci, á lo menos es evident que s' queixava molt de l' apatia de una població en la qual se figurava poderhi colocar molts llibres, y n' ha venut molt poch. Aixó vol dir que fins las poblacions ahont hi abunda la carlinalla, están cansadas de aquestas ridiculas moixigangas, que tenen per fondo una explotació.

Esplugas del Llobregat.—L' home negre l' ha donada

en predicar ara á totas las missas y varias vegadas en una mateixa. Té un verdader flux de paraulas; y com que 'ls seus predicots resultan llarchs y pesadissims, la majoria dels seus oyents han adoptat la costum de anarse'n avants de que acabi deixantlo ab la paraula á la boca. Y 's dona 'l cas curiós de que aixó 'l posa frenétich, y quan mes s' enrabia mes enrahona.

Cornellá.—Mori una nena de uns dos ó tres anys de maldia infecciosa, y 'l metje recomanà que 'l cadávre sigués enterrat lo mes prompte possible. Los pares de la difunta 'n donaren coneixement al Jutje municipal, qu' en vista del certifiicat del metje no posá inconvenient en que s' efectués l' enterro avants del vespre del mateix dia. En cambi 'l rector se negá á passar á recullir la criatura, afirmant que l' enterro no podia ferse fins al endemà.—S' avistaren los interessats ab las autoritats al objecte de participarlos l' empenyo del burot mistich, y quan tornaren á casa de aquest á comunicarli las ordres de aquellas, la Sra. Treseta, que ja devia estar en l' intringulis de la cosa, contestá que 'l mossén se 'n havia anat á Barcelona, y que per tal motiu l' enterro no podria efectuarse fins l' endemà.—A pesar de aquest incident, y com siga que ja estigués lo cotxe á punt, lo traslado del cadávre al cementiri s' efectuá l' dia mateix, quedant en lo quarto de diposit. Al dia següent á primera hora se li doná sepultura sense intervenció del home negre. Ara 'ls llanuts podran dir que per una tossuderia seva haurá perdut lo que hi té tarifat, y perilla que 'l poble noti aquest modo d' economisar gastos, introduhintse la costum de prescindir de capellans, puig sense ells també s' fá'l fet y mes senzill.

DEIXEULO FER!

—¿Qu' es aixó que passa á Cuba?
¿Per qué aquest govern permet que 'ls Estats-Units trepitjin nostras lleys y 'l nostre dret?
¿Es possible que la lata que 'ls yankees 'ns están dant, gracias á la nostra incuria, vaji seguint endavant?
—Tinguéu confiansa ab en Cánovas, qu' ell ja sab lo que 'ns convé,
—Pero....
—¡Pssst!.... Calma y prudencia, deixéuols, deixéuols fé!

—¡Pues aquesta si qu' es bona! Perque un barco nacional detura un vapor que crusa de Cuba pel litoral, q' infelís govern d' Espanya, desohint los nostres cries, deposita un sach d' escusas als peus dels Estats-Units?
—Tinguéu confiansa ab en Cánovas, qu' ell ja sab lo que 'ns convé.
—Pero....
—¡Pssst!.... Calma y prudencia, deixéuols, deixéuols fé!

—¡Mirin que all á Filadélfia, y á Tampa, y a Nova-York y á tots los pobles y vilas, hoñt matan y menjan porch desde el mes rich al més pobre, homes, donas, richs y grans, tothom se mou y treballa pels insurrectes cubans!....
—Tinguéu confiansa ab en Cánovas, qu' ell ja sab lo que 'ns convé.
—Pero....
—¡Pssst!.... Calma y prudencia, deixéuols, deixéuols fé!

—¡Endavant! Juntats en colla diputats y senadors, y engrescats per las arengas de quatre provocadors, acaban de reconeixer, y públicament ho han dit, que aixó de *Cubita libre* es digne de sé aplaudit.
—Tinguéu confiansa ab en Cánovas, qu' ell ja sab lo que 'ns convé
—¡Pero!....
—¡Pssst!.... Calma y prudencia, deixéuols, deixéuols fé!

—¡Aixó passa de la ratilla! En un dels ports de l' Unió organisan los mambissos una gran expedició. Y 'ls senyors d' allá s' ho miran, y no ho volen evirar....
¿També ho hem de veure ab calma?
¿Tampoch s' ha de protestar?
—Tinguéu confiansa ab en Cánovas, qu' ell ja sab lo que 'ns convé.
—¡Pero!....
—¡Pssst!.... Calma y prudencia, deixéuols, deixéuols fé!

—Entre 'ls cafes que derraman la sanch dels nostres germans, s' ha comprovat que hi figuran enginyers americans.
¿Cóm los governants d' Espanya, plens de santa indignació, no reclaman contra aquesta descarada violació?

—Tinguéu confiansa ab en Cánovas, qu' ell ja sab lo que 'ns convé.
—¡Pero!....
—¡Pssst!.... Calma y prudencia, deixéuols, deixéuols fé!

—Hasta aixó?... Es dir que á uns piratas que ara acabém d' agafá desembarcant, infraganti, ab las armas á la mà, tampoch podém castigarlos fins que als seyors de l' Unió els vingui bé concedirnos la seva autorisació?
Tinguéu confiansa ab en Cánovas, qu' ell....
—Permétim un moment.
¿Encare hem de deixar ferosos més de lo que 'ns están fent?

C. GUMÁ.

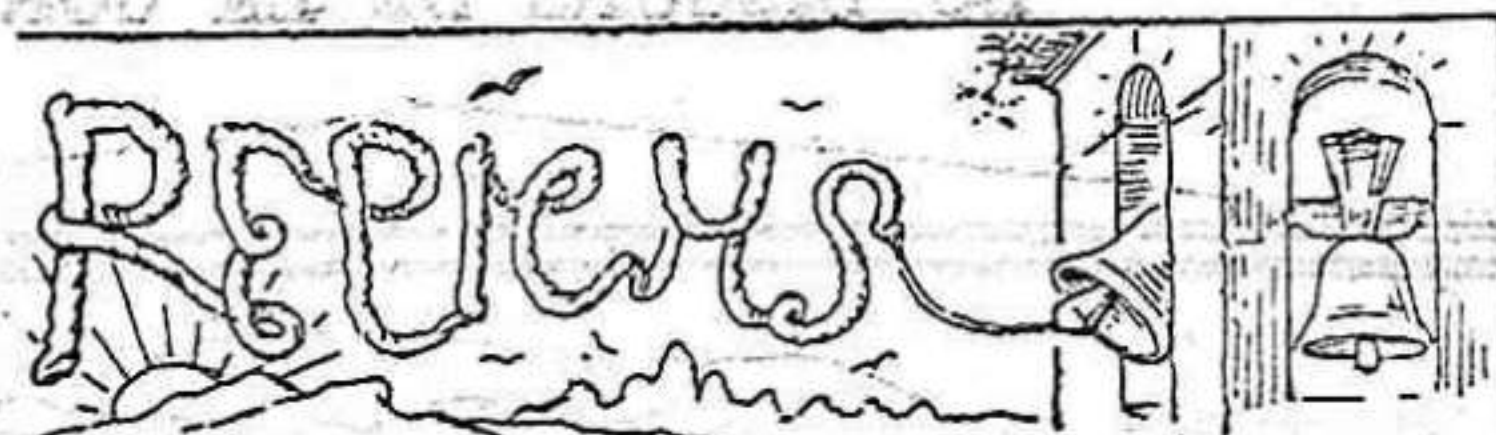
LA ESQUADRA DE CUBA

ORNÉMLI la fama.

Mil vegadas ho haviam dit en prosa, en vers, ab la ploma y ab el llapis:
—¿Pero qué fan aquests marinos? ¿en qué pensan? ¿Que 's figuran que han anat á Cuba á passejarse, á pendre vistas, á fer musclos.... ó á morirse del vómit si l' ocasió 's presenta? La patria 'ls ha enviat allá perque hi necessita 'ls seus serveys, y 'ls seus serveys han de ser vigilar las costas, impedir los desembarchs filibusteros y portar amarrats á l' Habana á tots los expedicionaris que tinguin l' atreviment de trepitjar aquellas platjas.
—¡Pobres marinos! ¡Si se 'n han hagut de sentir de bromas, indirectas y fins verdaderas reconvençions!
Era una lletania que no s' acabava may.
—¡Aquesta esquadra de Cuba deu dormir!....
—A la qüena 'ls marinos s' han tornat com los municipals: may veuhen res.
—¿No es una vergonya que tinguém allí quaranta ó cinquanta barcos, y á pesar d' aixó 'ls insurrectes hi desembarquin ab tanta tranquilidat com las *golondrinas* á las escalas de la Pau?
—Ja 's ven qu' en Mendez Nuñez no va deixar hereus.
—¡Vaja, marinos, ja poden plegar!
—¡Deséuols!
—¡Per aquest viatge no necessitavam carbassa!—
—¡Ah! Apres-urémnos á retirar aquestas y altras *llatinadas* que á la esquadra de Cuba haviam dirigit, y mudant de consell— que diu que fa sabi—denguémli l' enhorabona per la seva discreta y prudentissima conducta.
—¡Crusar per tots aquells mars, y no veure may res!
—¡Enterarse dels desembarchs d' insurrectes, al llegir la noticia en los diaris de l' Habana!....
—¡Permetre arribar á l' isla á Carrillo, á Collazo, á Calixto García, á Quesada, á tots los filibusteros que han tingut lo gust d' anarhi!....
—¡Quina táctica mes hermosa!
—Tan de bó que no s' haguessin apartat may d' ella!
—Ja veuhen los nostres marinos, per haverse desviat d' aquella diplomática linea de conducta, lo rebombori que s' ha armat.
—¡Vaja!—devian dirse ells, aburrits de sentir continuament las mateixas queixas d' Espanya:—¿De qué us exclaméu? ¿De que deixém passar á tothom? Donchs aixó s' ha acabat: ara veuréu com encare hi ha parents d' aquells braus que un dia van plantar la grapa sobre 'l *Virginus*. ¿Voléu que atra péu una expedició insurrecta? Esperéuys un moment, va desseguida.—
Y va ser aixis mateix. L' hélice del barco espanyol mogué las sevas paletas, la proa tallá l' espuima, l' embarcació 's dirigi á un punt determinat de la costa.... y l' expedició filibustera caygué en poder dels nostres esforços marinos.
Entrada triunfal á l' Habana.
—¡Visca l' esquadra espanyola!
—¡Gloria als guardians de las costas de Cuba!
—¿No es aixó lo que demanavau?—deyan els tripulants del nostre barco de guerra.
—¡Aixó! ¡aixó mateix!
—¿Estén contents ara?
—¡Si, sí!.... Y que 's repeteixi forna.
—Aviat hi tornarem....
—¡Pobres marinos!... Ja se 'n guardarán de tornarhi.... ¡Ja se 'n guardarán com d' escaldarse!
Per poch que reflexionin sobre las lamentables conseqüencias que la seva hassanya ha portat, lamentarían amargament l' haveria realisada y 's proposarían no reincidir may més.
Comparin, comparin lo quadro d' ahir ab lo quadro d' avuy.
Ahir nó'feyan res, no veyan res, no sabían res; pero 'l gobein espanyol vivia tranquil y descansat, sense disputas ab els Estats-Units ni compromisos ab ningú.
Avuy han apresat un barco, han dut los presoners á l' Habana, y quan se creyan haver fet qui sab qué, se troban ab que gracias al sen heroysme los Estats-Units s' incomodan y 'l pobre govern d' Espanya se ven en un embull del qual no sab cóm sortirne.
—¿Ho veuhen? ¿Ho veuhen lo que hi han guanyat ab tota aquesta historia?
—Crearón un conflicte, disgustar á una nació estrangera, amiga nostra, y exposarse—¡qui sab!—al botxorno de veure demá surtir lliures de l' Habana als presoners que vostés van portarhi.
—¡Que la lliadó 's serveixi!
—Avants de atrapar cap barco insurrecte, mirints' hi una mica.... ¡mirints' hi molt!
—Los Estats-Units no ho volen que se 'n agafi cap.
Y 'l gobein espanyol.... me sembla que tampoch.

FANTÁST. (H.)

PERQUE tot sigui estrambòtich governant los conservadors resulta que volent nombrar senador vitalici al gran Pantorrillas barceloní D. Manuel Planas y Casals, s' vá surtir á la *Gaceta* 'l nombrament á favor del seu germá D. Joseph María.

Y no creguin que l' alteració de nom siguiés deguda á una errada de imprenta, sino á una manifesta equivocació de persona, ja que s' atribuhian al Joseph María condicions especials que no reuneix el Manuel.

Per lo vist al govern de 'n Cánovas tant se li 'n dona un Planas y Casals com l' altre.

Tots dos son prou bons minyons y ministerials sumisos....

Tots dos, en fi, son prou bons per treure'l de compromisos.

—Pero 'l decret vá rectificarse oportunament. Y la senaduria vitalicia vá tornar á passar de las mans de 'n Joseph María á las de 'n Manuel.

Podían quedársela per usarla tots dos á la vegada com á bons germans, l' un els días pars, l' altre 'ls impars.

—¿Val mes, per ventura, una senaduria vitalicia que una provincia com la de Barcelona?

Donchs, Barcelona, ja fá alguns anys qu' es patrimoni de la familia Planas y Casals. Respecte á aquest particular son sempre *cenadores*, perque la veritat es que se la menjan per *sopar*.

M' han assegurat que l' altra nit se vá apareixer la sombra de 'n Prim á 'n Cánovas.

No vá dirigirli mes que una mirada y una sola paraula, concisa y enérgica.

Li vá dir:—Désa't!

A Fransa 'ls radicals y 'ls socialistas s' han unit contra 'l ministeri Meline, posantse en 'sa campanya á las ordres immediatas de Mr. Bourgeois.

Bourgeois, traduht literalment, vol dir *Burgés*. No deixa de ser xocant que un *Burgés* sigui 'l jefe reconegut dels socialistas parlamentaris.

A no ser que aixó sigui degut á aquell refrán que diu: «Un clavo saca á otro clavo.»

Y un *burgés*.... á la burguesia.

L' escena á Bonillo (provincia de Albacete).

S' estava realisant una professó de rogativas, á la qual hi assistia l' ex-ministre Bosch y Fusteguera, y mentres uns zulús per donar mes solemnitat al acte disparavan cohets, creyent que aixis al Cel els sentirían millor, un hotentote mistich vá enjegar una escopeta, clavant la bala en lo clatell de un infelís que 'nava á la professó.

Inútil dir que vá caure mort sense tenir ni temps de dir Jesús.

Y ara cantém alló tan sapigut:

«Gori, gori—gori, gori
gori, gori—tururut,
qui gemega—qui gemega,
qui gemega—ja ha rebut.»

La guerra de Cuba es un pavorós incendi. La nació espanyola hi aboca la sanch dels seus fills per extingirlo.

Los Estats Units, en cambi, hi abocan continuament barrils de petróleo per avivarlo.

Y en lo mensatge de la corona s' afirma qu' Espanya avuy viu en pau y bona armonia ab totas las nacions del mon, inclús ab la República nort-americana.

Lo govern té la patxorra de esperar á veure que s' acabarà primer: la sanch espanyola ó 'l petróleo *yankee*.

Pel districte del Vendrell sembla que haja arribat la degollació dels sants Ignocents. Contra 'ls Ajuntaments que no van apoyar la candidatura de 'n Tort se dictan cada día novas midas de rigor desde 'l Proconsulat de Tarragona, y quan no 's multa á un arcalde 's destitueix al secretari si es que no s' entaulan procediments judicials per fets completament imaginaris.

Es á dir: s' exerceix en tot aquell un verdader sistema de repressalias y venjansas.

Tot en honor de un esquitx de diputat acullit á cops de pedras, respecte del qual pot dirse ab molta rahó:—«Quant mes petita es la nou, mes remó mou.»

Está bé que tinguém a Cuba, per vigilar las costas una gran cantitat de barcos.

LO DISCURS DE LA CORONA

L' ONCLE SAM Y MISTER JHON

Tot ho ha empastifat de negre.

Deu els cria y ells se la buscan.

Pero l'esquadra per sí sola es impotent... Seria precis reforsarla ab lo major número possible de mossos d'Esquadra, per encarregarlos la conducció dels presos que aleguessin la seva qualitat de súbdits nort-americans.

Ab dir que s'escapavan, quedarian contestadas las reclamacions del govern de Washington.

Y qui no ho volgués creure, que ho anés a veure... que potser també ell s'escaparia.

Aquesta es avuy la única diplomacia adequada á las circunstancias.

Ja s'han obert las Corts. Ja en Cánovas ha reunit á las sevas criaturas. Ell las ha portadas al mon y ell mateix s'ha encarregat de dirigitas.

«D' aixó n diuhen la expressió de la voluntat nacional.»

Ja fá temps que l'Monstruo viu divorciat de l'opinió del país, y es, per lo tant, impossible que ningú pugui creure en la legitimitat de certs fills.

Son d'estrangis.

Si á consecuencia de las debilitats conservadoras, lo digne general Weyler se veu obligat á dimitir son càrrech de governador general de la Isla de Cuba, no cal que l'govern s'apuri en buscarli successor.

¿Successor? ¿Per qué? ¿Perque als pochos mesos d'exercir lo càrrech se vegi també obligat á dimitir?

Mes val que lo que fatalment ha de ser, sigui lo mes prompte possible.

Recordis que Mister Cleveland ha concedit lo consolat de l'Habana á un general del seu exèrcit, nomenat Mr. Lee.

Ara bé: cas que dimiteixi en Weyler, res mes senzill qu'enviar un telegrama al Cònsul americá, y dirli:

«De perfecte acort ab Mister Cleveland, desde avuy queda vosté encarregat de aquest tinglado.»

Y después que los mambises se las compongan con él.

Los mambissos volen la independencia á tota costa. De moment no logran mes que armar una pendencia lo mes desastrosa imaginable.

Dona compte un periódich de la Habana del assalt de un tren efectuat pel cabecilla Lastra, capitá de una partida de facinerosos.

El tal Lastra no vá passar per menos que per despullar als passatgers de quartos y de roba, deixantlos en calsetots, y aixó qu' en lo tren hi havia senyoras.

**

«Reflexioném!—diu lo periódich.—Suposém que demá Cuba, s' fá independent.

»Reflexioném... Y com es natural á n' en Lastra, lo que menos el fan governador de la Habana.

»Reflexioném... Desd' ara n's figurém lo primer bando que ha de dictar al pendre possessió del càrrech.

»Dirá aixís: «ORDENO Y MANDO: Todos los habitantes de esta provincia andarán en calzoncillos.

»El dinero que habian de gastar en ropa exterior, me lo dan á mí.

»Etc., etc., etc.—Yo, El Gobernador.»

A Antequera tractan ab tota serietat d'erigir una estatua á n' en Romero Robledo.

Ja que han tingut tan gran pensament, no s' detinguin á mitj camí: procurin sobre tot que l'estatua del seu ídol sigui equestre.

Presentinlo á l' admiració de las generacions tal com vá avuy: montat á caball de n' Cánovas.

Diu un telegrama.

«En el ataque de las Cruces resultó herido gravemente el cabecilla Mamerto Romero.»

Ja m' figuro la sorpresa que haurá tingut el de Antequera al enterarse de la noticia.

Perque lo qu' ell dirá:—De Romero y Mamerto al mon no n' hi ha mes que un: un servidor de vostés.

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

1.ª XARADA.—Es-com-bra-rí-as.

2.ª GEROGLIFICH.—Los micos cocos menjan.

Y al cap-de-vall, per bé que 'ls anés lo negoci, lo únich que conseguirian sería la seva dependencia dels Estats Units.

L' independencia ¡may!

ENDAVINALLAS

XARADA

Vaig á escriure una xarada, pero ¡prima!... res me acut. Are dos... ja 'm vé la idea... Torna á fugir... ¡tersa puch! Primera-dos ja n' es feta. Endavinala; y dos-tres, vine á trobar-me al Total, y allí prou sabrás quin es.

JOAN B. MIRÓ.

ANAGRAMA

—Convidam Pasqual á fer una tot. —Aquí tens el bot que n' hi ha una total. Lo que n' Pep anhela es beure mistela.

V. S. DE MASANET.

GEROGLIFICH

FANDILLA QUE

ANA

J. GASET.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Pep del Castell, Eureka, Pep del Pou, J. Vilardell Sanz, Lluïset, Eduart Odall, Roposepés, Un de Blanes, Roig del Noticiero, Pepito Baltá (a) Asurolech, C. M. R., Pepet Panxeta, S. Torner (a) L' Artista, R Gimeno L., F. Casulleras, Chiquet de Ocata, y Arrenca-queixalis:—Lo que envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans C. del Pino, Un Angulós, J. M. de Boix, Pau Patavi, Un de Sitjes, Mossén Barrina, Laus tibi Crospis, Andalet, P. del Fum, y Un Sacatrapas:—Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá A. J. (Arbucias): S' haurá d' expressar ab mes claretat: la carta qu' envia no l' acabém d' entendre.—Un llegidor de LA CAMPANA: Li donem gracias per l' envió.—Sitjetá de la Bomba: En qüestions de rivalitats locals no volém ni podém entrarhi.—Pepito Llauner: De las quatre composicions no 'ns veyém ab cor d' aprofitar sino la titulada: Una hermosura.—Wilson: Va bé 'l sonet y la major part de la sorna.—F. Tiana: Idem la major part de las caborias; pero la composició no 'ns serveix.—J. Ramon F.: No 'ns fá 'l pes.—Agustí Clá y Catalá: Entregarem la seva carta al interessat per veure si considera convenient ferse càrrech de sas observacions.—Antonet del Corral: Rebudas las composicions: van bé.—S. Bonavía: En las de vosté hi ha molts incorreccions y no pocas rimas forçadas.—J. Staransa: Va bé.—Chelin: Es flúix.—J. Bué Ventura: Los conceptes resultan massa descarnats.—Pepet de las Dolsuras: Perque poguessim complaure'l sería precis que 'ls versos estiguessin millor.

ANTONI LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

DISSAPTE PRÓXIM DIA 23 DE MAIG NÚMERO EXTRAORDINARI DE

LA CAMPANA DE GRACIA

Dibuixos de M. Moliné, Apeles Mestres, J. Lluís Pellicer y R. Miró. 8 planas de ilustració y text. Tot d' actualitat

10 céntims lo número